

učení do služeb mocenských, skupinových a třídních zájmů. V klidné úvaze hledáme sebezpytavě kořeny stromu, jehož ovoce dnes sklízíme. Přejeme si, aby nás nepobuřovalo, jsme-li stíhání nejhrůznějším podezřením. Tak se dělo i našemu Pánu a Mistru (M 3, 22).

(62) Ve vsí pokoře vyjadřujeme své přesvědčení, že žádná společnost neměla skodu, když trpěla, aby se v ní hlásalo evangelium. Pokud na nás je, chceme to konat veřejně a každému vydat počet ze své naděje (1.P 3, 15). Záleží nám na tom, aby evangelium bylo jasně, zřetelně slyšeno. Proto chceme všechna podezření, nedorozumění a napětí trpělivě rozptýlovat a odstranovat "žádného nedávající v ničem pohoršení, aby bylo bez úhony přisluhování, ale ve všem se chovající jako Boží služebníci ..." (2.Kor 6, 3nn).

(63) Jako církev chceme žít čas nám daný z milosti svého Pána beze všeho mocenského zajišťování. Prosíme, aby Kristus nám svým Duchem dával hluboké porozumění pro každého člověka a dobrou naději o všech; aby nás učil odpouštět těm, kdo nám ubližují, sloužit těm, kdo nás využívají; aby nám byla cizí každá nevraživost, podezřívavost, podvod, potměšilost, urputnost; a zavede-li nás na cestu kříže, abychom dokázali potlačit touhu po odplatě, následující v tom jeho příkladu: 1.P 2, 21-23.

Závěrem

(64) Vyznáváme, že nemůžeme žít bez Krista. V něm máme život, pravdu, naději, v něm je smysl našich dnů. S Kristem jsme se setkali v církvi. Proto je nám církev tak vzácná, drahá, proto dnes ani zítra nemůžeme žít bez jejích shromáždění, bez jejího svědectví. I tento synod, jak mu po vzoru bratrském rozumíme, má cíl v tom, že nás posiluje ve věrnosti Kristu, v lásce navzájem, a tak zasazuje hlouběji do Kristova lidu a otevírá nové perspektivy naděje.

Poradní odbor teologický
pro XX.synod českobratrské
církev evangelické, 1977
(Vypracováno v březnu)

Teologické teze učitelů Komenského fakulty

1. Ve společenství českobratrské evangelické církve máme podíl na obecné církvi Kristově. Ta vznikla z milostivé vůle Boží, žije ze spravedlnosti Kristovy, podrobuje se vedení jeho Ducha. Vyznáváme, že Boží moc, prokázaná ve vzkříšení Ježíše Krista, je dostatečnou oporou ve všech zkouškách, a spoléháme na Boží věrnost, že zachová svůj lid až do posledního dne.

Odmítáme názor, že církev je jen lidské sdružení či nápravné hnutí, jehož existenci ospravedlňují cíle, které si samo klade, a které se musí v soutěži s jinými sdruženími a hnutími prosazovat obvyklými prostředky.

2. Svrchovaný Bůh nás chce mít jako svůj lid na této zemi, na tomto místě, v této naší situaci. Zde máme konat své poslání a nechlížet se po poměrech pro někoho zdánlivě výhodnějších.

Odmítáme názor a postoje, které vyvolávají zdání, že církev nemůže existovat ve společnosti socialistické.

3. Věříme, že Ježíš Kristus zemřel a byl vzkříšen pro všechny lidi. Proto máme zvěstovat Boží lásku a nové stvoření v Kristu všem bez rozdílu. Pokud na nás jest, chceme to konat veřejně. Záleží nám na tom, aby naše shromáždění byla i nadále otevřena všem.

Odmítáme pokusy jednotlivců zatlačit církev do ilegality ve falešném domnění, že jen tak splní své poslání. Víme, že v krajních situacích žila církev v minulosti i mimo občanský zákon. Není však na nás, abychom takové nežádoucí situace přivolávali a budili tak falešnou představu, že evangelium a život z víry jsou věci pokoutní, jež je třeba utajovat.

4. Evangelium otvírá nejhlubší lidské otázky a dává na ně odpověď. Proto nám záleží na tom, aby svědeckým projevům a postojům církve bylo co nejjasněji rozumět, aby, pokud možno, nemohly být chápány jako svědectví o něčem jiném.

Odmítáme názor, že církev ve svých projevech a postojích nemusí mít zřetel na dějinně společenskou situaci, ve které žije.

5. Ti, kdo vírou přijali Krista, přiznali se také k řádům

jeho nového života a zavazují se o ně poslušně usilovat.

Odmítáme však názor, že tato pravidla, která odvozujeme z novosti života v Kristu, smíme ukládat těm, kdo ještě v Ježíše Krista neuvěřili.

6. Církev má být společenstvím jednoty a svazkem pokoje. Odmítáme dávat v církvi prostor jakýmkoli nátlakovým akcím a intrikám.

7. Ježíš Kristus volá svou církev k tichosti, jež i na projevy nepřízně odpovídá láskou. Jen tak, následujíc jeho příkladu, se církev stává projevem nového stvoření a vyvolává oprávněné překvapení ve svém okolí (1.Korintským 1, 23).

Odmítáme názor, že ve vztahu k neporozumivému nebo nepřejíciému okolí smí církev jednat bez zřetele ke Kristovu příkladu.

8. Věříme, že církev zůstává vlastnictvím svého Pána i v neobvyklých a nesnadných situacích. Naději, že bude zachována a že i její okolí sezná, že není nepřítelkyní lidského rodu, opíráme jen o Kristův slib a o jeho vzkříšení.

Odmítáme názor, že církev si má vynucovat zvláštní výsady a na základě nátlakové strategie podnikat akce pro svůj prospěch a své zachování.

V Praze dne 24.května 1977

O B S A H

Úvodem	5
Jan Heller, Kněžství a zástupnost	7
Amedeo Molnár, K otázce bratrské odpovědnosti za svět	27
Josef Smolík, Tradice tichých v zemi	49
Pavel Filipi, Pravda v dějinách, církev ve světě	55
Gyula Nagy, Nové počátky etického myšlení v protestantské teologii socialistických zemí	65
Poslání církve v přítomnosti	73
(Stanovisko poradního odboru teologického k diskusi o elaborátu předloženém XVIII. synodu - 83)	
Lid Kristův a jeho cesta	89
(Teologické teze učitelů Komenského fakulty - 105)	